

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/39/2021
Identifikačné číslo spisu:	1414205400
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1414205400.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. O., bývajúcej v C., S.Š. X, zastúpenej VRBA & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Sliezka 9, proti žalovanému P. A. Z., bývajúcemu v C., E. XX, o zaplatenie 14.698,83 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16C/94/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2020 sp. zn. 16Co/160/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2020 sp. zn. 16Co/160/2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 9. augusta 2017 č. k. 16C/94/2014 - 336 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 33.920,87 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 2.072,81 eur od 30. apríla 2013 do 27. mája 2013, 8,5 % ročne zo sumy 2.072,81 eur od 28. mája 2013 do 6. júna 2013, 8,5 % ročne zo sumy 2.072,81 eur od 7. júna 2013 do 8. júla 2013, 8,5 % ročne zo sumy 565,36 eur od 9. júla 2013 do 15. augusta 2013, 8,5 % ročne zo sumy 565,36 eur od 16. augusta 2013 do 12. septembra, 8,5 % ročne zo sumy 565,36 eur od 13. septembra 2013 do 16. októbra 2013, 8,5 % ročne zo sumy 565,36 eur od 17. októbra 2013 do 15. novembra 2013, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 16. novembra 2013 do 16. decembra 2013, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 17. decembra 2013 do 14. januára 2014, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 15. januára 2014 do 17. februára 2014, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 18. februára 2014 do 19. marca 2014, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 20. marca 2014 do 15. apríla 2014, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 16. apríla 2014 do 16. mája 2014, 8,25 % ročne zo sumy 565,36 eur od 17. mája 2014 do 16. júna 2014, 8,15 % ročne zo sumy 565,36 eur od 17. júna 2014 do 18. júla 2014, 8,15 % ročne zo sumy 565,36 eur od 19. júla 2014 do 19. augusta 2014, 8,15 % ročne zo sumy 565,36 eur od 20. augusta 2014 do 22. septembra 2014, 8,15 % ročne zo sumy 565,36 eur od 23. septembra 2014 do zaplatenia, všetko v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25 %, IV. svedkyni P. Z. priznal nárok na náhradu svedočného voči žalobkyni v rozsahu 37,50 % a voči žalovanému v rozsahu 62,50 %. Výkonaným dokazovaním zistil, že

PSS ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom a žalobkyňou ako spoludlžníkom uzatvorila Zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXXXXXX a stavebnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej PSS poskytla stranám sporu mimoriadny medziúver vo výške 2 325.000,- Sk. Ďalej zistil, že žalobkyňa ako záložca uzavrela 18. apríla 2007 s PSS ako záložným veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok na zabezpečenie zaplatenia pohľadávky a jej príslušenstva vzniknutej zo Zmluvy o úvere a zálohom bol byt vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný 11. januára 2008 podpísal prehlásenie, z ktorého vyplýva, že uhradí všetky záväzky vyplývajúce zo všetkých úverových zmlúv uzatvorených s PSS, na ktorých je ako spoludlžník, resp. hlavný dlžník uvedená žalobkyňa a nebude tieto záväzky presúvať na ňu, pričom prednostne bude uhrádzať úver, na ktorom je uvedená ako hlavný dlžník a kde je založený byt na Š. ulici v C. v jej výlučnom vlastníctve s tým, že tento úver uhradí celý do 31. decembra 2008. Skonštatoval, že Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 29. januára 2008 č. k. 7C/348/2006 - 43, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. januára 2008, manželstvo strán sporu rozviedol. PSS 19. marca 2013 oznámila stranám sporu, že do 31. marca 2013 je potrebné uhradiť omeškané splátky a riadne splátky za marec 2013, v opačnom prípade odstúpi od zmluvy s vyčíslenou výškou celkového dlhu 72.578,- eur. Na základe hrozby z predaja nehnuteľnosti začala úver splácať žalobkyňa sama. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že medzi stranami sporu bola uzavretá dohoda podľa § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorej potvrdením obsahu bolo prehlásenie žalovaného z 11. januára 2008, čo je v občianskoprávných vzťahoch, ktoré sú typické svojou častou neformálnosťou, plne akceptovateľné. Uviedol, že pokiaľ ide o právnu stránku dohody, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal uhradiť dlh zo Zmluvy o úvere, obsah takejto zmluvy neodporuje zákonu, keď pasívna solidarita vyplýva zo zmluvy, pričom možnosť vnútorného usporiadania pomerov medzi spoludlžníkmi nie je týmto dotknutá a títo si môžu vzájomnou dohodou určiť, že veriteľovi zodpovedá len niektorý z nich. K argumentácii žalovaného, že zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu (ďalej ako „BSM“) zanikli aj všetky dohody o správe majetku v BSM uviedol, že prehlásenie nie je dohodou o správe majetku v BSM a zánik BSM ako majetkového spoločenstva medzi manželmi nemožno považovať za dôvod zániku dohody v zmysle § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému platiť mesačne sumu 565,36 eur a to od mesiaca august 2017 zamietol, keď mal za to, že v čase vyhlásenia rozsudku žalobkyňa nevznikol v súvislosti so splátkami splatnými v budúcnosti regresný nárok voči žalovanému. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. júna 2020 sp. zn. 16Co/1602018 I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol, II. žalovanému priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, III. svedkyňi P. Z. priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu svedočného. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu vzniklo uzavretím manželstva 6. mája 2000 a zaniklo 6. februára 2008, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 7C/348/2006 z 29. januára 2008, ktorým bolo manželstvo rozvedené. Bol názoru, že nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný po zániku BSM ústne prejavil vôľu čiastočne vyporiadať ich BSM takým spôsobom, že bude sám uhrádzať všetky spoločné majetkové povinnosti, t. j. všetky spoločné dlhy a pohľadávky voči PSS a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný uzavretie takejto ústnej dohody o vyporiadaní výslovne poprel a žalobkyňa k tejto tvrdenej skutočnosti nepredložila a ani neoznačila žiadne dôkazné prostriedky. Mal za nesporné, že predmetný dlh zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 11. apríla 2007 vznikol za trvania manželstva ako spoločný dlh manželov a v čase zániku BSM existoval a preto sú z neho strany sporu zaviazané spoločne a nerozdielne a teda veriteľ má právo požadovať plnenie dlhu od ktoréhokoľvek z nich; keďže medzi stranami sporu nedošlo k vyporiadaniu tohto dlhu, sú v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka ich vzájomné podiely na dlhu rovnaké. Uviedol, že pokiaľ však manželia, ktorí sa rozviedli, mali spoločnú pôžičku a o ich spoločnom majetku platí, čo je ustanovené v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, potom sa ten z bývalých manželov, ktorý zaplatil celý dlh z pôžičky môže žalobou na súde domáhať, aby mu druhý z bývalých manželov nahradil, čo mal na tento dlh platiť podľa rovnakého podielu ich obidvoch na tomto dlhu. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože pri konštatovaní dôvodnosti nároku žalobkyne vychádzal z právnej

premisy, že ústnou dohodou strán sporu došlo za trvania BSM k úprave ich vzájomného pomeru na dlhu, ktorého sú solidárnymi dlžníkmi v zmysle § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v dôsledku nesprávnej aplikácie § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka opomenul vziať do úvahy, že uplynutím troch rokov od zániku BSM strán sporu došlo k vyporiadaniu ich BSM vo vzťahu k predmetnému dlhu tak, že je naďalej spoločným záväzkom žalobkyne a žalovaného voči veriteľovi s tým, že ich podiely na dlhu sú rovnaké a to bez právneho významu na akékoľvek prípadné predchádzajúce ústne dohody strán sporu za trvania manželstva týkajúce sa BSM. Uviedol, že žalobkyňa do vydania rozsudku súdu prvej inštancie uhradila titulom splatenia dlhu sumu 33.920,87 eur; v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné ani to, že od zániku BSM do vzniku omeškania plnil dlh výlučne žalovaný. Z uvedeného vyplynulo, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní, že úhradami splátok plnila spoločný dlh vo výške prevyšujúcej jej podiel o veľkosti jednej polovice na celom dlhu, pretože s prihliadnutím na výšku celého nesplateného dlhu cca vo výške 72.578,- eur k 31. marcu 2013 je zrejmé, že žalobkyňou uhradená suma neprevyšuje polovicu celkovej výšky spoločného dlhu strán sporu. Na uvedenom základe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Poukázala na skutočnosť, že 14. septembra 2017, teda posledný deň lehoty na podanie odvolania, žalovaný doručil odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie a následne po uplynutí lehoty 2. októbra 2017 doplnil odvolanie, v ktorom uviedol podrobnejšie dôvody odvolania. Uviedla, že tento postup žalovaného namietala už vo svojom vyjadrení k odvolaniu s tým, že mala za to, že takto vymedzené odvolacie dôvody bez podrobnejšej špecifikácie a argumentácie nemožno považovať za dostatočné uvedenie odvolacích dôvodov, keďže odvolací súd na základe takéhoto odvolania nemôže posúdiť v čom vidí žalovaný nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Mala tiež za to, že dôvody uvedené v doplnení odvolania nemožno považovať za doplnenie odvolacích dôvodov, ale za samotné uvedenie odvolacích dôvodov, resp. za samotné odvolanie, ktoré však bolo podané po lehote. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/23/2018 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 90/2019. Navrhla preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a z obsahu dovolania je zrejmé, že odvolací súd by mal odmietnuť odvolanie, ktoré bolo podané bez podrobnejšej špecifikácie a argumentácie s tým, že poukázala na odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/23/2018.

9. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

10. Predmetnou otázkou (viď vyššie bod 10.) sa už dovolací súd zaoberal v dovolaťkou označenom rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/23/2018, ktoré treba považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Podľa § 262 ods. 1 prvá veta CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

12. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

13. Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie doručený 31. augusta 2017 (doručenka č. I. 352 spisu), keď 15 - dňová lehota na podanie odvolania mu začala plynúť odo dňa 1. septembra 2017 a uplynula posledným dňom, t. j. 15. septembra 2017. Nakoľko 15. septembra 2017 je dňom štátneho sviatku a 16. a 17. septembra boli dni pracovného pokoja, lehota sa posunula na najbližší pracovný deň, t. j. 18. septembra 2017. Žalovaný doručil súdu prvej inštancie osobne podané odvolanie 14. septembra 2017 v listinnej podobe bez konkretizácie odvolacích dôvodov s uvedením, že podrobné odôvodnenie odvolania a odvolací návrh zašle súdu v lehote 10 dní. Žalovaný 2. októbra 2017 doručil súdu prvej inštancie podanie (č. I. 356 a nasl. spisu), v ktorom uviedol odvolacie dôvody, pre ktoré napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie a považuje ho za nesprávne.

15. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

16. Podľa § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

17. Citované ustanovenie § 373 ods. 1 CSP sa týka procesnej situácie vadného odvolania - teda odvolania, v ktorom absentuje niektorá zo zákonom vymedzených náležitostí. Súd je pritom povinný vyzvať odvolateľa na doplnenie chýbajúcich náležitostí, s jednou výnimkou - súd nevyzýva na doplnenie chýbajúcich odvolacích dôvodov.

18. Citované ustanovenia § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, keďže sa týkajú rovnakej procesnej situácie - dopĺňania odvolacích dôvodov. Na základe čoho, ak platí, že súd nevyzýva odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov do odvolania, v ktorom odvolacie dôvody úplne chýbajú a zároveň odvolacie dôvody môže odvolateľ dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, je nutné dospieť k záveru, že odvolanie, v ktorom úplne absentujú akékoľvek odvolacie dôvody, je možné doplniť o tieto chýbajúce odvolacie dôvody len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

19. V danom prípade, tak ako bolo už vyššie uvedené, mal dovolací súd z obsahu spisu preukázané, že žalovaný podal odvolanie, bez uvedenia konkrétnych odvolacích dôvodov v odvolacej lehote, v ktorom absentovala osobitná náležitosť odvolania, a to konkrétne odvolacie dôvody, ktoré po uplynutí lehoty na odvolanie (15 dní) uviedol vo svojom ďalšom podaní z 2. októbra 2017. Z uvedeného ustanovenia § 363 ods. 3 CSP možno aj výkladom od menšieho k väčšiemu (*argumentum a minori ad maius*) dospieť k záveru, že ak zákonodarca upravil pre zmenu, modifikáciu alebo doplnenie odvolacích dôvodov (ktoré už boli uvedené v odvolaní) odvolaciu lehotu 15 dní, rovnaká lehota platí aj pre uvedenie odvolacích dôvodov, ak tieto odvolateľ vôbec neuviedol v odvolaní. Ak sa totiž § 365 ods. 3 CSP vzťahuje na procesnú situáciu, kedy odvolanie obsahuje aspoň jeden odvolací dôvod (a inak je bezvadné), rovnako sa toto ustanovenie musí vzťahovať aj na procesnú situáciu, kedy odvolanie neobsahuje žiaden odvolací dôvod. Inými slovami pokiaľ sa § 365 ods. 3 CSP vzťahuje na procesnú situáciu, kedy odvolanie obsahuje odvolacie dôvody (jeden alebo viac), nemôže sa nevzťahovať aj na procesnú situáciu podania odvolania bez odvolacích dôvodov. Uvedenú argumentáciu a výklad potvrdzuje aj znenie § 373 ods. 1 CSP, v ktorom sa uvádza, že v prípade absencie odvolacích dôvodov v odvolaní súd odvolateľa na ich doplnenie podľa výslovného zákonného príkazu (§ 373 ods. 1 CSP *in fine*) ani len nevyzýva. Dôvody odvolania tak môže odvolateľ doplniť skutočne len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok*, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1234). Vyššie zmieňovaný komentár (str. 1255 a nasl.) k § 373 CSP uvádza: „Odstrániteľnými vadami sú obsahové vady odvolania v nadväznosti na § 363 CSP, ktorý vymedzuje náležitosti odvolania.(...) Vady odvolania, s výnimkou odvolacích dôvodov, môže odvolateľ odstrániť až do vydania uznesenia odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania. (...) Vzhľadom na princíp neúplnej apelácie a koncentráciu odvolacieho konania (§ 364, § 365 ods. 3 CSP) postupuje súd prvej inštancie podľa osobitných pravidiel vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré sú v zmysle § 363 CSP obligatórnou náležitosťou každého odvolania. (...) Na doplnenie odvolacích dôvodov súd prvej inštancie odvolateľa nikdy nevyzýva. To platí aj v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje. Samotné odvolacie dôvody môže pritom odvolateľ meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod a tento nemožno z obsahu odvolania vyvodiť, odvolací súd bez ďalšieho odvolanie odmietne podľa § 386 písm. d/ CSP, keďže absencia relevantného odvolacieho dôvodu je vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Na prípadné oneskorené doplnenie odvolacieho dôvodu pred rozhodnutím o odmietnutí odvolania nemôže odvolací súd prihliadnuť vzhľadom na znenie § 365 ods. 3 CSP.“

20. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ by zákonodarca mienil inak, *expressis verbis* (výslovne) by to v právnej norme uviedol (pozri napr. *Civilný mimosporový poriadok* § 62 ods. 2, podľa ktorého „odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní“).

21. Rovnaký názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/23/2018 keď uviedol, že „dovolací súd z odvolania dovolateľa došlého súdu prvej inštancie 20. decembra 2016 konštatoval, že toto odvolanie len všeobecne vymenúva dôvody odvolania uvedené v ust. § 365 ods. 1 CSP bez akejkoľvek konkretizácie, t. j. v čom vidí konanie súdu prvej inštancie za nesprávne. Dovolateľ dňa 29. decembra 2016 doručil súdu prvej inštancie okrem listinnej podoby odvolania podaného v elektronickej podobe 20. decembra 2016 (č. l. 119) aj podanie - odvolanie, ktoré dovolateľ podal na Okresnom súde Zvolen 29. decembra 2016, v ktorom uviedol dôvody, pre ktoré napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd preto konštatoval, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorá by založila prípustnosť dovolania žalovaného, pretože

odvolanie dovolateľa nemalo náležitosti podľa ust. § 363 CSP a pre tieto vady odvolania nemohol odvolací súd v odvolacom konaní pokračovať a vecne správne rozhodol, keď odvolanie žalovaného podľa ust. § 386 písm. d/ CSP odmietol.

22. Citované rozhodnutie prešlo testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 90/2019 konštatoval, že „iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania. V okolnostiach daného prípadu tak na odmietnutie odvolania sťažovateľa z dôvodu, že toto odvolanie nemalo náležitosti podľa § 363 CSP, v dôsledku čoho nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať, boli splnené všetky náležitosti na danú vec sa vzťahujúceho procesnoprávneho predpisu“.

23. Ústavný súd Slovenskej republiky - Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 141/2019 zo 17. decembra 2019 zároveň v inom rozhodnutí zdôraznil zásadu koncentrácie konania, ktorá má dosah aj v tejto situácii. Konštatoval, že „§ 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, je premietnutím zásady koncentrácie civilného procesu, ktorá znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do uplynutia zákonom určenej lehoty, v prípade odvolania lehotou pätnásť dní. Umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Takýto prístup je potom už v jasnom rozpore s názorom Najvyššieho súdu SR konštatovanom v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/119/2018 z 26. júna 2019“.

24. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené závery (uvedené v bodoch 22. až 24. tohto uznesenia) konštatuje, že uvedený právny názor odvolacieho súdu o doplnení odvolacích dôvodov v tomto prípade nie je správny.

25. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sa riešením predmetnej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Zároveň je aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP), lebo žalobkyňa opodstatnene namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Preto dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.